
ALAN VINCENT

MOČ KRIŽA V

POVZETEK: Alan Vincent nam v tem petem delu serije o moči križa pokaže, kaj je v Božjem srcu glede zaveze. Bog si želi imeti neomadeževan, ljubeč odnos s svojim ljudstvom, ki je z njim v zavezi. To zavezo je pripravil sam in jo potrdil z močjo križa.

SVETOPISEMSKI NAVEDKI: Prva Mojzesova knjiga 14,14; 15,1–13.17–18; 17,1–7.21; Peta Mojzesova knjiga 30,5–6.19–20; Psalm 110; Evangelij po Janezu 19,30; Pismo Rimljanom 2,28–29; 4,21; 7,2–4; Prvo pismo Korinčanom 2,2; 6,15–20; Pismo Filipljanom 3,1–3; Pismo Kološanom 2,10–12; Pismo Hebrejcem 6,4–6; 10,19–23.26–31.35–36.39; Prvo Janezovo pismo 5,7.

PREVOD: Aleksander Francé

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (© 1996, 2000 Društvo Svetopisemska družba Slovenije). Kjer je potrebno, je v oklepajih navedena drugačna oziroma bolj dobesedna prevodna možnost, ki se bolje ujema s sporočilom pridige.

MOČ KRIŽA, peti del

To je peto sporočilo serije o moči križa. Besedilo, ki me je močno nagovorilo, najdemo v Prvem pismu Korinčanom, 2. poglavje, 2. vrstica, kjer Pavel Korinčanom piše:

Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.

Doslej sem obravnaval moč križa, ki odvzema grehe in ruši vso hudičevo oblast. Haleluja! Potem sem se ukvarjal z močjo križa, ki križa starega človeka, s čimer je odpravljeno vse, kar je slabega iz preteklosti. Razločno je bilo pokazano, kakšna je razlika med starim človekom, ki je bil križan skupaj s Kristusom, in mesom, ki ga moramo vedno znova križati. Nato sem obravnaval moč križa, ki premaga svet. Svet nas ne sme oblikovati po svojih kalupih. Po veri in razumevanju moči križa, ko spoznamo, da nam naj svet velja za križanega in mi svetu, lahko živimo zmagovito in premagujemo svet in vladarja tega sveta. Haleluja!

Zdaj pa k petemu delu serije, v katerem gre za moč križa, ki potrjuje zavezo in s katero zaveza prične delovati. Začel bom pri besedi 'zaveza'. V hebrejščini se zanjo uporablja beseda *berít*, ki pomeni 'rezati' ali 'ubijati'. To nam odpre vpogled v obravnavano snov. Zaveza je vedno povezana s krvjo in prelivanjem krvi. Druga beseda, *diathéke*, je grška, in pomeni 'neenaka zaveza'. Kadar Sveto pismo Nove zaveze govori o zavezi, vedno uporablja to besedo. Obstajali sta dve vrsti zaveze, ki ju je bilo možno skleniti. Najprej enaka zaveza, ko sta se srečala dva človeka in se medsebojno sporazumela glede določenih stvari, ki jih je predlagal eden od njiju. Nato sta skupaj prehodila pot zaveze, kar pomeni, da sta najprej ubila neko žival in jo razpolovila. Obe polovici sta bili druga od druge ločeni, tako da je kri tekla na tla. Tako je med obema polovicama nastajala s krvjo prepojena steza. Če sta se s pogoji strinjala, sta torej z rano ob rami stopala po krvavi poti. Ob tem so bile izrečene približno takšne besede: »Naj nama Bog stori to in ono in še več kot to, če bi eden od naju prekršil določbe te zaveze.«

Zaveza je bila torej zelo resna stvar. Pri tem je imela kri bistven pomen in kdor je prelomil zavezo, si je zaslužil smrt. Da bi postala zaveza veljavna, je morala biti potrjena s krvjo.

Obstajal je še drugačen način, na katerega je bilo možno skleniti zavezo, zlasti kot oblika zaveze med dvema možema, pri čemer so bile verjetno vključene tudi družine. Moža sta si v zapestju prerezala žilo in stisnila zapestji drugo z drugim, tako da se je pomešala kri. Nato sta ujela nekaj kapelj krvi v posodo z vinom, vse skupaj pomešala in slednjič skupaj izpila kelih zaveze. Zdaj lahko opazite, od kod izvirajo nekatera takšna dejanja. S tem je bila zaveza potrjena. Vsak od obeh je imel potem na zapestju brazgotino, ki ju je spominjala na skupno zavezno prisego. Čeprav tega ne morem dokazati, si lahko predstavljam, da je David nekega dne sedel pri mizi in opazil brazgotino, ki ga je, medtem ko je z rokami jedel, spomnila na zavezo z Jonatanom. Nato je poizvedoval po Jonatanovih potomcih, da bi jim izkazal kaj dobrega. S tem vam želim naslikati ozadje za boljše razumevanje.

Iz omenjenega spoznamo, kako se potrjuje zaveza. V naši zahodnjaški kulturi se je povsem izgubilo razumevanje in strahospoštovanje do zaveze. Pri nekaterih primitivnih afriških plemenih in v drugih delih sveta obstaja mnogo globlje razumevanje pojma zaveze kot dandanes pri nas. Če tam kdo sklene in pozneje prelomi zavezo, ga nihče več ne spoštuje.

Zdaj si oglejmo, kako je Bog zavezo razkril v Bibliji. V Prvi Mojzesovi knjigi, poglavje 15, vidimo, kako Bog sklene zavezo z Abrahamom. Seveda je bila zaveza, ki jo

je Bog sklenil z Abrahamom, razvita in dokončno potrjena v Gospodu Jezusu Kristusu. Zaveza je bila enaka, vendar dokončno razvita v Jezusu. Oglejmo si, kako se je vse pričelo. V Prvi Mojzesovi knjigi, poglavje 14, vidimo, kako je Abraham s peščico zaveznikov krenil v vojno. V 14. vrstici tega poglavja piše:

Ko je torej Abram slišal, da je njegov brat ujet, je sklical svoje izurjene može, rojene v njegovi hiši, tristo osemnajst ljudi, in jih zasledoval do Dana.

Tu vidimo princip, po katerem so kralji poraženi po Božji volji. Gre le za prispodobo. V pismu ti štirje hudobni kralji vedno znova nastopajo kot podoba demonskih vladarstev in oblasti, ki vladajo na zemlji. Pri Joelu vidimo štiri vrste kobilic, ki so prišle in opustošile deželo. Pri Zahariju nastopajo štirje močni rogovi, ki delujejo z namenom, da bi uničili in razkropili Božje ljudstvo, da ne bi moglo več dvigniti svoje glave. Uničujejo vse. To je prispodoba oblasti in moči demonskega delovanja. Vedno nastopajo štirje. Če pomislimo na cilje, ki so jih imeli ustanovitelji Združenih držav Amerike, lahko ugotovimo, kako je bila ta država v zadnjih desetih letih na štirih področjih izropana svojega duhovnega bogastva.

Najprej na področju mišljenja in razuma. Racionalni humanizem je prodril skoraj v vsako ustanovo. Na območje prava, na območje vzgoje, na območje zdravstva. Že zdavnaj so odstranili staro dobro črno-belo moralo našega Boga in jo nadomestili z racionalnim razumom. Prišlo je do razkroja mišljenja, po katerem je pomembno razmišljati o moralnih, socialnih, političnih in gospodarskih zadevah le v skladu z Bogom.

Drugo področje, drugo trdnjavo ali drugo požrešno kobilico ali pa drugega kralja predstavlja oblast, ki je prinesla v to državo najrazličnejše oblike sprevržene religije, magije in new age-a. Vse kulte, vse različice, kjer častijo nekaj drugega kot živega Boga. To je umazalo ZDA.

Tretje področje je področje pravičnega odnosa do spolne zvestobe, do svetosti zakonske zveze in družinskih vezi. Bog hoče čisto družino. Celotno tretje področje je bilo obupno opustošeno in sprevrženo posebej v zadnjem času.

Četrto področje je področje odnosa do denarnih zadev, do materialnih stvari in premoženja, kjer zdaj že bolj častijo Dolar kot Boga. Kot tujec vse to lažje opazim, saj sem šele malo časa v tej deželi. Še nikoli nisem slišal, da bi ljudje v restavracijah in v letalih tako mnogo govorili o denarju. Vse življenje gledajo le s finančnega stališča. V materializmu je velik pohlep, in ta je trga na kosce samo srce tega naroda.

Ti strašni štirje kralji so prišli, da bi zavladali deželi, v Prvi Mojzesovi knjigi, poglavje 14, pa se tem štirim kraljem skuša upreti pet kraljev. Božje ljudstvo (Cerkev) danes v tej državi pa je zgolj sedelo in vse to le opazovalo. V državnih šolah je prepovedano omenjati Jezusovo ime, v nasprotju s tem pa obstajajo na Madžarskem, Poljskem in Češkem v šolah in univerzah na stežaj odprta vrata za pridiganje Jezusovega imena. V nekaterih od omenjenih držav so bili sprejeti zakonski predpisi, po katerih je v državnih šolah dovoljeno vsak teden določen čas pridigati evangelij Jezusa Kristusa.

V cerkvenih skupnostih po Združenih državah Amerike so posedali križem rok in dopustili omenjeno dogajanje. Iskali so zvezdniške evangeliste, zvezdniške pridigarje in zvezdniške učitelje, torej svoje lastne kralje. Cerkvene skupnosti so pričele razmišljati enako kot svet. »Daj nam kralje, da se bodo bojevali za nas! Plačali jih bomo in za nas bodo to storili.« Iskali so kraljeve službe, ki naj bi osvojile ljudi vse dežele, sami pa so se igrali cerkvene skupnosti in niso imeli predanega srca.

Pet kraljev je krenilo zoper štiri kralje in slednji so jih porazili. V zadnjih desetih letih smo videli propad mnogih kraljevih služb. To je seveda satanovo delo, vendar pa

tudi verjamem, da Bog s tem kara cerkve, ker so delovanje prepustile kraljevim službam, namesto da bi delovala celotna Cerkev.

Nato pa se je pojavil Abraham, mož zaveze, z očetovsko službo v zavezni skupnosti, v Božji družini. Pod njegovim očetovskim vodstvom so krenili zoper iste štiri kralje in jih popolnoma porazili. Božji odgovor vladajočim oblastnikom je prihod vdanih plemenskih skupnosti, ki se znajo pod pravim očetovskim vodstvom dobro organizirati. Kot Bogu predane skupnosti bodo krenile v boj in uničile štiri kralje, ki jih pet kraljev ni moglo poraziti.

Ko je Abraham premagal omenjene štiri kralje, natančno ob tistem času, Melkízedek ni mogel več ostati v nebesih in si je rekel: »Prikazati se moram temu možu in mu vlti pogum, kajti on je mož po mojem srcu.« Melkízedek se je res prikazal in ga blagoslovil, Abraham mu je dal desetino. Melkízedek pa mu je dal kruha in vina, prvine nove zaveze. To imenujemo 'teofanija', kar pomeni pojavitev Božjega Sina pred njegovim utelešenjem. Ko beremo o Melkízedekovem duhovništvu, na primer v Psalmu 110, vidimo, da gre za bojujočo se duhovniško službo, ki ruši in uničuje demonsko temo.

Nadaljujmo s 1. vrstico 15. poglavja Prve Mojzesove knjige:

Po teh dogodkih se je Abram u v videnju zgodila Gospodova beseda, rekoč: »Ne boj se, Abram! Jaz sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko.«

»To, kar si pravkar storil, je moja strategija, s katero bo svet iztrgan nazaj od hudiča in izpolnjen z Božjim veličastvom.«

Vse to bodo storile zavezne skupnosti, ne pa kralji, ki se vojskujejo za nas. Zgradili bomo različne zavezne skupnosti, te pa bodo zmogle izgnati vsakega demona. Ne bomo čakali na prihod velikega evangelista, marveč bomo delovali v skladu z Božjim načrtom. Želimo, da takšne zavezne skupnosti izpolnijo Božjo zavezo. Bog hoče vreči hudiča z zemlje in uničiti vsa njegova dela. Amen?

Tako kot je prišel k Abrahamu, pride k vam in poreče:

»Ne boj se, Abram! Jaz sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko.« Abram pa je rekel: »Gospod Bog, kaj mi boš vendar dal, ko pa ostajam brez otrok in bo dedič moje hiše Damaščan Eliézer?« In Abram je rekel: »Glej, nisi mi naklonil potomstva, zato, glej, bo moj dedič hlapec moje hiše.« A glej, zgodila se mu je Gospodova beseda, rekoč: »Ne bo ta dedoval za teboj, temveč tisti, ki bo prišel iz tebe, bo tvoj dedič.« Popeljal ga je ven in mu rekel: »Poglej proti nebu in preštej zvezde, če jih moreš prešteti!« Potem mu je rekel: »Tako bo s tvojim potomstvom.« Veroval je Gospodu in ta mu je to štel v pravičnost.

Zakaj vas je Bog pripeljal ravno na to mesto, kjer ste sedaj? Zato, da ga osvojite v njegovem imenu! Saj smo vendar Abrahamovi potomci. Smo iz njegovega semena, njegove vere, njegovega duha in njegove vizije.

Nadaljujmo v 7. vrstici 15. poglavja:

Rekel mu je: »Jaz sem Gospod, ki sem te izpeljal iz Ura Kaldejcev, da bi ti dal to deželo v posest.« Rekel je: »Gospod Bog, po čem bom spoznal, da jo dobim v posest?« Pa mu je rekel: »Vzemi zame triletno telico, triletno kozo, triletnega kozla, grlico in mladega goloba!« Vzel je torej zanj vse te živali, jih razpolovil in položil vsako polovico nasproti drugi, le ptic ni razpolovil.

Tu vidimo, kako se pripravi zaveza, toda to ni zaveza med seboj enakih partnerjev, marveč je neenaka zaveza. Pri neenaki zavezi ne pride do nikakršnih pogajanj o njih določbah. Kdor ima avtoriteto, postavi določbe zaveze, drugi pa jih lahko le še

sprejme ali zavrne. Pogojev torej ni mogoče spreminjati, možno jih je enostavno le sprejeti.

Vsaka zaveza, ki jo sklene Bog, je neenaka zaveza. On odloči: »To je moja zaveza! V to zavezo vstopiš na moj način in pod mojimi pogoji in le moja oblast, veličastvo in moč omogočajo, da ta zaveza deluje. Lahko jo samo sprejmeš, vse ostalo je v moji pristojnosti.«

Abraham ga je ubogal, ubil živali in jih razkosal. V vrsticah 11–13 piše:

Ptice roparice so se spuščale na trupla, Abram pa jih je odganjal. Ko se je sonce nagibalo k zatonu, je Abrama obšel trden spanec in glej, polastila se ga je groza in gost mrak je padel nanj. Rekel je Abram: »Vedi, da bodo tvoji potomci priseljenci v deželi, ki ne bo njihova, spravili jih bodo v sužnost in jih stiskali štiristo let.«

Dalje piše v 17. vrstici:

Sonce je zašlo in legel je mrak. In glej, lonec za ogenj, iz katerega se je kadilo, in plameneča bakla sta se premikala med kosi živali. Tisti dan je Gospod sklenil z Abramom zavezo ...

Bog je določil pogoje zaveze, namreč deželo, ki naj bi jo Abraham podedoval. To pa je bil le prvi del mnogo večjih stvari, ki mu jih je hotel dati Bog.

Oglejmo si zdaj zavezo in kar se je zgodilo za tem. Najprej je Abraham po sredi razkosal živali, kar je bilo simbolično dejanje, senca tega, da bo na Golgoti za nas zaklano Božje jagnje in da bo po njegovi krvi Bog z nami sklenil zavezo. Ko so bile živali zaklane, so se nanje pričele spuščati ptice roparice in ko je Abraham zakričal, ker se je zbal za zavezo, je od Boga nanj legel globok spanec. Kaj nam to govori? Hudič ne more pokvariti zaveze, ki jo sklene Bog, ali pa vanjo posegati. Niti ni potrebno, da poskušamo streljati na jastrebe. Lahko bi se vprašali: »Kako vem, ali bom resnično prejel obljubljeni dediščino?«

Bog ti je obljubil, da prejmeš dediščino! Vsi demoni, kar jih je, ne morejo ovirati izpolnitve Božjih zaveznih obljub, ne morejo ti jih ugrabiti. Ni ti treba kriliti z rokami in poskušati delati sam, marveč enostavno veruj v moč Boga, ki je sposoben storiti, kar reče. Ko je Bog najprej govoril o tem, kar bo storil, se je Abraham odzval s smehom. Namesto da bi Bog Abrahama enostavno zavrgel, ga je privedel v stanje, ki ga opisuje 21. vrstica 4. poglavja Pisma Rimljanom:

Bil je popolnoma prepričan, da more Bog to, kar je obljubil, tudi uresničiti.

Bog je Abrahama potopil v globoko spanje, da ne bi sam poskušal udejanjiti zaveze, marveč da bi počival v popolni zvestobi svojega Boga. Tudi zavoljo ptic roparic mu ni bilo treba skrbeti, saj je Bog bedel nad zavezo in jo izpolnil. Bog hoče, da počivaš v popolni zvestobi svojega Boga. On ga je potopil v globok spanec. »Ni ti treba skrbeti glede tega ... jaz bedim nad to zavezo ... enostavno se sprosti, zadihaj!«

Tu gre za povsem neenako zavezo. Bog vzpostavi zavezo, Božja moč jo drži in Božja oblast jo ščiti, tako da ti nobena demonska ptica roparica ne more ukrasti Božjih obljub. V tej zgodbi lahko prepoznamo moč križa, ki je potrjuje zavezo. Noben demon ne more Bogu preprečiti, da izpolni svojo besedo v naših življenjih na tej zemlji in v tej družbeni stvarnosti. Haleluja! Naša drža naj bi bila naslednja: Počivamo lahko pod Božjo vsemogočnostjo in nobena ptica roparica ne more našemu mogočnemu Bogu preprečiti, da izpolni svoje načrte. Proti tem roparicam se nam ni treba niti bojevati, marveč gremo lahko spat! Za izpolnitev in delovanje zaveze nismo odgovorni mi, kajti Bog je že sklenil, da bo jo izpolnil in da bo delovala. Haleluja!

Nadaljujmo s 17. poglavjem Prve Mojzesove knjige. Bog povabi Abrahama, naj se odzove na njegovo zavezo, medtem ko mu je v 15. poglavju razložil pot in način delovanja zaveze: povsem z Božjo močjo, vse prihaja od Boga, tudi načrt in vse delovanje. Demoni tega ne morejo ustaviti. Zaradi takšne gotovosti je lahko Abraham preprosto zaspal in počival. In medtem ko Abraham spi, Bog sam stopi po stezi zaveze in jo zapečati. Vseeno pa je potreben še pravi odgovor človeka. V Prvi Mojzesovi knjigi 17,1–14 Bog sklene zavezo. Poglejmo najprej vrstice 1–7:

Ko pa je Abram imel devetindevetdeset let, se mu je prikazal Gospod in mu rekel: »Jaz sem Bog Mogočni. Hodi pred menoj in bodi popoln! Sklenil bom zavezo med seboj in teboj in silno te bom namnožil.« Abram je padel na obraz in Bog je govoril z njim ter rekel: »Glej, to je moja zaveza s teboj: postal boš oče množice narodov. Ne boš se več imenoval Abram, temveč Abraham ti bo ime, kajti postavljam te za očeta množici narodov. Naredil te bom silno rodovitnega, napravil bom iz tebe narode in kralji bodo izšli iz tebe. Postavljam zavezo med menoj in teboj ter tvojimi potomci za teboj iz roda v rod kot večno zavezo. Tebi in tvojim potomcem za teboj bom Bog.«

Kdo so Abrahamovi potomci? Abrahamov potomec postaneš, če imaš vero, kot jo je imel Abraham. Berimo odlomek naprej in si posebej oglejmo 21. vrstico:

»Svojo zavezo pa bom sklenil z Izakom, ki ti ga bo rodila Sara čez leto dni.«

Ko Bog vzpostavi temelje zaveze, lahko začne določati njen časovni potek.

Oglejmo si znamenje obreze, ki je opisano v vrsticah 10–20. Bog je rekel Abrahamu: »To, kar hočem od tebe kot odgovor na mojo zavezo, je fizično dejanje: obreza.« Sveto pismo govori, da je šlo za fizično znamenje, enako kot je bil tudi Abraham sam fizično znamenje za ljudstvo. Resnični Abrahamovi otroci so rojeni po Duhu in ne po obrezi. Poglejmo v Peto Mojzesovo knjigo 30,5–6 in pokazal vam bom, kaj je vedno bilo v Božjem srcu:

Gospod, tvoj Bog, te bo pripeljal v deželo, ki so jo imeli v lasti tvoji očetje, in jo boš vzel v last; naredil te bo srečnejšega in številnejšega od tvojih očetov. Gospod, tvoj Bog, bo obrezal tvoje srce in srce tvojega zaroda, da boš z vsem srcem in uso dušo ljubil Gospoda, svojega Boga, da boš živel.

Poglejmo še vrstici 19 in 20:

Nebo in zemljo kličem danes za pričo proti vam: predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod, tako da ljubiš Gospoda, svojega Boga, poslušáš njegov glas in se ga držiš. Kajti v tem je tvoje življenje in dolgost tvojih dni, ki jih smeš preživeti v deželi, za katero je Gospod prisegel tvojim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu, da jim jo bo dal.

Bog je vedno iskal ljudi, s katerimi lahko vzpostavi ljubezenski odnos. Tega si želi. Ko je Bog ustvarjal svet, je počel to z mislijo na ta velika načela in resnice. Mnoge stvari je naredil za to, da bi bile fizične prisposodbe duhovne realnosti. Bog je ustvaril moža in ženo, ki naj bi odražala to, kar je v Božjem srcu. Dejansko ne obstaja noben drug izvir ženskosti kot v Bogu in noben drug izvir moškosti kot v Bogu. Oba prihajata od Boga in on je sklenil, da bo ustvaril moža in ženo, da se združita v ljubezni in zakonski zvezi in tako postaneta izraz Božjega srca. Bog nas je fizično oblikoval, da smo takšni. Dal nam je fizično telesno združitev, ki je izpolnitev poročne vezi in udejanjanje zaveze med moškim in žensko. To je senca resničnosti, o kateri govori Božje srce. Spoznati moramo, kaj je v njegovem srcu glede zaveze.

Tako pokliče Abrahama in mu reče: »Ta organ je organ ljubezni in zaveze med moškim in žensko in moraš ga obrezati.« V Pismu Kološanom 2,11 piše, da gre za obrezo mesa. Ta prisposoba je v Pismu izražena zelo jasno. V vrsticah 10–12 beremo:

V njem imate svojo polnost tudi vi, kajti on je glava vsakršnega vladarstva in oblasti. V njem ste bili tudi obrezani, in sicer z obrezo, ki je ni naredila človeška roka, ampak s Kristusovo obrezo, s katero ste slekli svoje meseno telo. S krstom ste bili namreč pokopani skupaj z njim, v njem ste bili tudi obujeni, po veri v delovanje Boga, ki ga je obudil od mrtvih.

Tu gre za vero. Zakaj si je Bog izbral to nenavadno dejanje obreze za prisposobo zaveze? Ne pozabite, da je Bog rekel Abrahamu: »Abraham, odgovor želim od tebe. Ne prosim te, da storiš kaj velikega, tudi te ne prosim, da uresničiš zavezo, tako da bo delovala. Prosim te le, da mi v ljubezni predaš svoje srce, kajti iščem zveste ljubimce in hrepenim po njih. To je razpoznavni znak mojega ljudstva. Pri znaku obreze v resnici ne gre toliko za obrezo fizičnega organa, marveč za obrezo srca. Želim si, da me ljubiš, želim si, da se me okleneš, želim si, da nimaš poleg mene nobenih drugih ljubimcev in nobenih drugih bogov!

Ko moški vstopa v žensko, nam Bog kaže sliko obrezanega organa (obrezano je bilo meso), in ta predstavlja čisto, sveto in ljubeče srce. Vstopa v žensko in to je kakor vstop v samo Božje najsvetejše; za trenutek je kakor pristop v Božje globine. V tem fizičnem odnosu med moškim in žensko nam Bog razgalja svoje pravo srce. Ko moški vstopi v žensko, se pretrga deviška kožica in teče kri. Tudi to je čudovita prisposoba tega, kako pridemo v najsvetejše in kako nam Bog razkriva svoje globine. Ni mu do bežnega ljubimkanja, do neobveznih srečanj. Ali lahko to razumete?

Ko je Bog naredil ta korak, je rekel: »To je notranjost mojega srca. Razgalil sem se. Pokazal sem ti, po čem hrepenim. Iščem moške in žene, ki prihajajo k meni z obreznim srcem. In ko pridejo k meni, jim bom skozi zaveso Jezusovega mesa odprl najsvetejše izvire svojega srca. Sprejel te bom naravnost vase. Intimno se bova združila. To iščem in po tem hrepenim. S svojo močjo bom poskrbel, da bo to mogoče, vendar nočem, da prideš lahkomišlno. Če tega ne boš vzela resno, sploh ne pridi. To je doživljenjska zaveza.«

Ko bomo začeli gledati vse to na ta način, bomo spoznali, kako sveta stvar je fizični akt in o čem govori. Tako postane razumljivo, zakaj hudič napada prav to področje bolj kot vsa ostala. To poučujem mlade in želim si, da bi v njih vzbudil sveti strah, ko so še deviški, da ne bi nikoli oskrunili te svete stvari. Vem, da lahko Bog s pomočjo križa na čudovit način obnavlja vse in nikomur ne želim, da se počutil pod obsodbo. Želim si le to, da bi imeli strahospoštovanje do tega, kar je Bog položil pred nas in kar je srce zaveze, narava Boga, ki mu služimo. On išče čiste, ljubeče ljubimce, takšne, ki nimajo nobenih drugih bogov in ljubimcev, takšne, ki rečejo: »Bog, ti si prinesel zaklano žrtev; križ mi pomeni s krvjo prepojeno stezo zaveze, da pridem v najsvetejše, v globino tvojega bistva.«

Toda Bog tudi pravi: »Prosim, ne jemlji tega lahkomišlno. Če boš sprejel mojo zavezo, moraš s svoje strani ohraniti obrezano srce, ljubeče in zvesto srce. Nikoli se ne odvrni od mene, ne prihajaj k meni lahkomišlno in neobvezno, da bi šel nato k drugim ljubimcem.«

In prav to je bila Božja bolečina glede izraelskega ljudstva. Rekli so: »Ti si naš Bog!« Potem pa so ga zapustili in imeli ljubezenska razmerja z drugimi. Nič ni Bogu povzročilo večje bolečine, žalitve in srda kakor nezvestoba tega ljudstva.

Preidimo k Pismu Hebrejcem, še prej pa si oglejmo 28. in 29. vrstico 2. poglavja Pisma Rimljanom. To je še eno od besedil Svetega pisma, ki poudarja, kar sem povedal.

Jud namreč ni tisti, ki je to v očitnem, pa tudi obreza ni tista, ki je to v očitnem, v mesu; ampak Jud je tisti, ki je to na skrivnem in obreza je obreza srca, po duhu in ne po črki. Priznanja ne dobiva od ljudi, temveč od Boga.

Bog bo vedno hrepenel po tem. Bog pravi: »Pripravil sem s krvjo prepojeno pot. Ne s pomočjo goveda, marveč prek svojega edinega ljubljene Sina. Ničesar drugega nisem prosil od vas, razen da to sprejmete. In ko stopite na pot, prepojeno s krvjo, vas prosim, da hodite z menoj z obrezanim srcem.«

Dejanje krsta je kot izvršitev obreze, ko obrežemo meso in rečemo: »Bog, živeti hočem življenje čiste ljubezni in predanosti tebi. Svet je izgubil pravico do mene. Ne bom več dopustil prevlade mesa. Po moči križa bom postal zvest ljubimec živega Boga.« Bog bo odprl svoje najsvetejše in rekel: »Vstopi vame, vstopi! Če prideš z obrezanim srcem, ne bo v meni nobenega neznanega ali skritega mesta. Vendar pa se z menoj ne igraj. Ne prihajaj lahkomišno, kajti jaz sem Bog zaveze. Vse sem dal, plačal sem najvišjo ceno, da lahko prideš v najsvetejše, v globino mojega bistva. Vse sem plačal. Od tebe pričakujem, da se boš držal zaveze.«

Poglejmo zdaj v 10. poglavje Pisma Hebrejcem, vrstici 19 in 20:

Bratje, ker imamo zaupnost, da po Jezusovi krvi stopamo v svetišče, in sicer po novi in živi poti, ki nam jo je odprl skozi zagrinjalo, to je skozi svoje meso.

Ko je Jezus na križu zaklical »Izpolnjeno je!«, je bila odkupnina plačana, Jagnje je bilo žrtvovano. Nagnil je glavo in izročil duha. Ali veste, kaj se je tam zgodilo? Zagrinjalo se je pretrgalo od vrha do tal. Razumite, to je bilo zagrinjalo njegovega mesa! To je bila Božja deviška kožica, ki se je razprla, da lahko ti dosežeš najsvetejše. »Vstopi, toda ne drzni si vstopiti brez obreze srca! Ne igraj se z menoj! Če se ti odprem, potem pridi in nikar lahkomišno ne odidi. Z nikomer nočem imeti vlačugarskih odnosov. Ker se ti odpiram po krvi večne zaveze, hočem, da prideš s svetim strahospoštovanjem ... in če prideš na ta način, ti ne bom ničesar odrekel. Povsem se ti bom predal!«

Kako neverjeten, kako čudovit je ta Bog! Mar nas to ne prevzame? Vendar pa bodi pogumen in to sprejmi! Morda boš mislil: »Le kako to zmorem?« Na osnovi križa! Zmoreš po poti, ki je prepojena s krvjo, in skozi pretrgano pregrinjalo, ki predstavlja raztrganje njegovega mesa, da bi bila pot v najsvetejše odprta. Kri nas očiščuje in nas usposablja, da zmoremo priti. Oglejmo si vrstice 20–23:

... in sicer po novi in živi poti, ki nam jo je odprl skozi zagrinjalo, to je skozi svoje meso, in imamo tudi veličastnega duhovnika nad Božjo hišo, prihajajmo z resničnim srcem in v polni gotovosti vere, saj smo v srcih očiščeni slabe vesti in naše telo je umito s čisto vodo. Oklepajmo se neomajne izpovedi upanja, ker je on, ki je dal obljubo, zvest.

Ko se nam postopoma bistri pogled na te stvari, spoznamo, da je spolni greh drugačen kot vsi drugi grehi. Poglejmo v Prvo pismo Korinčanom 6,15–16. Te stvari moramo učiti in ljudje jih morajo doumeti.

Ali ne veste, da so vaša telesa deli Kristusovega telesa? Mar bom vzel dele Kristusovega telesa in iz njih napravil dele vlačuginega telesa? Nikakor! Mar ne veste, da tisti, ki se družijo z vlačugo, postane z njo eno telo? Saj je rečeno: »Dva bosta eno meso.«

Kar zadeva Boga, je za to, da postaneta moški in ženska eno telo, odločilna fizična združitev. Morda tega niti nočeta, vendar pa s tem ne moreta spremeniti Božje določbe. Če imajo moški in ženske priložnostne spolne odnose, po Božji določbi medsebojno

postanejo eno meso. Če se potem razidejo in se ne držijo zaveze, pustijo za seboj del samega sebe. Tako postanejo nepopolne osebe.

Da bi to škodo popravil, mora Božji Duh storiti nekaj, kar ima globoke in korenite posledice. Vrstica 16 nam pove,

da tisti, ki se družijo z vlačugo, postane z njo eno telo,

v vrstici 17 pa piše:

Kdor pa se družijo z Gospodom, je z njim en duh.

Če pridemo k Bogu z obrezanim srcem, se z njim združimo, kot se pri spolnem aktu združita mož in žena. Drugo je prispodoba prvega. Kar je duhovno, je prava resničnost, kar pa je fizično, je senca duhovne resničnosti. Zato Bog pravi, da se ta greh povsem razlikuje od vsakega drugega greha.

Nadaljujmo z 18. vrstico:

Bežite pred nečistovanjem!

Grška beseda, uporabljena za »bežati«, je zelo močna. Tako je, kot bi kdo rekel: »Glejte, bomba! Čez tri sekunde bo eksplodirala!« Kaj bi na to porekel ti? Mar bi izjavil: »Glede te stvari nimam jasnega teološkega stališča?« Normalno bi bilo zdrveti skozi vrata na prosto in na vso moč teči proč, saj gre za hudo nevarnost. Spolna nezvestoba bi nas morala navdajati s strahom in grozo, saj ni ničesar bolj škodljivega in uničujočega od nje, uperjena je namreč proti zavezi. Zato moramo ostati čisti in sveti ter ohraniti skupnost z isto osebo vse življenje. Skupaj lahko v fizičnem smislu doživljamo senco realnosti Kristusa in njegove Cerkve. Kako velik blagoslov! Kako čudovito je to!

Vrstice 18–20:

Bežite pred nečistovanjem. Vsak greh, ki ga stori človek, je zunaj telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu. Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga? Ne pripadate sebi, saj ste bili odkupljeni za visoko ceno. Zato poveljujte Boga v svojem telesu.

Bog pravi: »Želim, da ste zvesti: fizično v telesu in duhovno v duhu.«

Resničnost, ki jo je videl Abraham, je le senca, gre pa za isto zavezo. Bog nam po križu v polni meri podarja zakonito moč in delujočo milost, da se ta zaveza lahko uresničuje. Gre za novo zavezo po njegovi krvi. Je to razumljivo?

Ta zaveza je potrjena z močjo krvi in z močjo Svetega Duha. V Prvem Janezovem pismu 5,7 piše, da so trije, ki pričujejo: *Duh in voda in kri*. Če z vero pristopimo h krstu, je krst kakor obreza, pri kateri se obreže meso – o tem beremo v 11. vrstici 2. poglavja Pisma Kološanom. In če smo živeli in hodili po vseh teh strašnih poteh mesenega življenja, ob krstu zaupamo, da Bog vse to obreže, tako kot bi vzal nož in odrezal vso to grozljivo življenjsko naravnost. Če se to v veri zgodi ob krstu, lahko potem v življenju porušimo trdnjave greha. Krst ni le to, da nas do mokrega zmočijo, tudi ni le zunanje znamenje, da se je v človekovi notranjosti zgodila sprememba. Če z vero pristopimo h krstu, je v njem moč. Tu je voda, ki je obreza mesa, in tu je kri, ki ustvari s krvjo prepojeno pot. Ko vstopimo v njegovo meso, je tu škropljenje s krvjo, ki nas posveti, da lahko smelo vstopimo v najsvetejše. Slednjič je tu še Duh, ki zapiše svoje zapovedi v naše misli in srca, da potem podzavestno, instinktivno, po Duhu vemo, kako živeti sveto življenje v Jezusu Kristusu. Haleluja! Kako čudovito je to odrešenje! Kakšna moč je v našem Bogu!

Namen zaveze je bil neskaljen odnos Boga s človekom, prava in pristna ljubezenska zveza, v katero vstopamo prostovoljno. Bog je pripravljen, da nam podari vso svojo ljubezen in svoje življenje. Vse kar moramo storiti je to, da privolimo v obrezo in rečemo: »Gospod, odslej bodi ti moje življenje, bodi moj soprog, bodi moj edini ljubimec, naj bo moje srce ujeto v tebi.«

Če pridemo k Bogu na tak način, potem lahko po moči zaveze, po moči krvi, po moči vode in po moči Duha živimo pobožno življenje v Jezusu Kristusu. Haleluja! Ne gre za to, da se skušamo poboljšati ali se držati mnogih pravil in predpisov, marveč za to, da se zaljubimo v Jezusa, da smo z njim vzeti na višave, da ga enostavno ljubimo in v njem živimo. Tedaj bo zaradi tega razmerja iz nas izviral novo življenje.

V 7. poglavju Pisma Rimljanom, vrstice 2–4, piše:

Poročena žena je namreč po postavi vezana na moža, dokler ta živi; če pa mož umre, je oproščena postave glede moža. (Postava je mož.) Če torej gre z drugim moškim, dokler njen mož živi, bo veljala za prešuštnico; če pa ji mož umre, je oproščena postave, tako da ni prešuštnica, če gre z drugim moškim. Prav tako ste tudi vi, bratje moji, bili po Kristusovem telesu usmrčeni glede na postavo.

Poskušali ste se držati pravil in predpisov svoje religije ali pa spoštovati svoje življenjske nazore. Tako ste npr. rekli: »Ne bom lagak«, pa obljube niste mogli izpolniti, »Postal bom dober«, pa vam ni uspelo. »Ne bom vpil na otroke«, pa ste to kljub temu počeli. Katera koli že pravila ste si naložili, ste jih prekršili. Nihče izmed nas še ni zadostil svojim lastnim pričakovanjem. Postava ubija in ne prinaša nobenega življenja. Tako prispemo do točke, ko umremo postavi, ko prenehamo poskušati biti to, kar bi radi bili. Vendar pa postave ne zapuščamo le zato, da bi postali vdovci. Tako v evangeliju ne piše, češ: »Zdaj sem prost od postave in lahko delam kar hočem!« Ne, nisi prost. Od postave si osvobojen le zato, da bi bil lahko poročen z nekom drugim.

V vrstici 4 dalje piše:

Prav tako ste tudi vi, bratje moji, bili po Kristusovem telesu usmrčeni glede na postavo, da bi pripadli nekomu drugemu, namreč njemu, ki je bil obujen od mrtvih, tako da bi mi obrodili sadove za Boga.

Gre za sadove po tej združitvi. Za sadove ljubezenskega razmerja, za sadove, ker ga poznamo in živimo z njim v ljubezni, ker smo pri njem in ga občudujemo, ker smo v njegovi prisotnosti, ki se je veselimo, ker smo v svetosti najsvetejšega in ker se izpolnjujemo s tem, kar je on. To je vzrok, da teče iz nas prekrasno življenje in lahko prinašamo sadove pravičnosti, ne da bi se za to trudili. Gre enostavno za sadove iz tega razmerja. Haleluja! Ljubi Gospoda iz vsega svojega srca in delaj, kar koli že hočeš; toda slednjič boš delal stvari na način, kot jih dela Bog, ker bo njegovo življenje v tebi prineslo svoj sad. Haleluja! Pridi v najsvetejše in se nasičuj z Bogom. Haleluja! V križu pa je moč za potrditev te zaveze.

Preidimo zdaj k 3. poglavju Pisma Filipljanom, vrstice 1–3:

Sicer pa, bratje moji, veselite se v Gospodu. Meni ni odveč, vam pa je v prid, da vam (večkrat) pišem iste stvari. Varujte se psov, varujte se slabih delavcev, varujte se oškrnjencev (skupinski zaničevalni izraz za zagovornike telesne obreze)! Obrezanci smo namreč mi, ki služimo Bogu v njegovem Duhu in se ponašamo v Kristusu Jezusu, pri tem pa ne zaupamo v meso.

Vrstice nas najprej svarijo, naj se varujemo psov. V Pismu so kot psi mišljeni pristaši postave, legalisti, farizeji, ki raztrgajo vsakogar, ki odstopa od njihovih prepričanj in naukov. To najdete v Svetem pismu. Takšni farizeji npr. pravijo: »Gorje ti, če ne verjameš v to, da bo Cerkev nenadoma vzeta pred veliko stisko!« Obstajajo številni

evangeljski verniki, ki bi zaradi razlike v mnenju o kakšnem nauku drug drugega najraje raztrgali. Pavel pa pravi, da sploh ne gre za to, marveč naj se varujemo psov – oškrnjencev. S slednjo besedo je mišljeno pohabljanje spolnih organov. V tistih časih so to izvrševali kot kazen za spolne prestopnike, da ti ne bi mogli ponavljati svojih prestopkov. Ena od tragedij religije je v tem, da je s svojimi pravili in zakoni pohabila našo pravo molitev, v kateri naj bi Gospoda molili v globoki ljubezni in popolni svobodi.

Rekli so nam, da smo bedni grešniki in nevredni za vstop v Božjo prisotnost. Mnogi ljudje govorijo: »V cerkvi vendar ni dovoljeno biti sproščen in navdušen! Nehajte se že smehljati! Tu je sveto mesto, na katerem je zahtevana popolna resnost.« Ko vstopimo v kakšno cerkev, nenadoma zašepetamo: »Zdaj smo v Božjem svetišču. Pričnimo z religioznimi dejanji!«

Religija nas je tako zelo pohabila, da smo postali nesposobni predati se živemu Bogu in ga ljubiti. Pavel pravi: »Pazite, to se je že zgodilo Judom.« Izgubili so svobodo, v kateri bi lahko brezmejno ljubili svojega Boga in se mu v ljubezni predajali. Religija jih je pohabila. Počutili so se nevredne in prenehali so misliti, da je Bog dober. Niso vedeli, da je to, kar je rekel, tudi mislil: »Pridi v najsvetejše. Bodiva prisrčno zaupna. Postaniva ljubimca. Ničesar nočem od tebe, razen da sprejmeš mojo zavezo. Hodi po poti, ki je prepojena s krvjo žrtvovanega Jagnjeta, in smel boš vstopiti naravnost v najsvetejše in me ljubiti. Smeš biti to, kar si, biti vesel, smeš poskakovati in vpiti, jokati, preprosto delati to, kar želiš. Saj si hočeva pokazati, kar čutiva.«

Pazite se obreze! Pazite se pohabljevalcev! Zaradi svojega duhovnega ozadja ne moremo več biti sproščeni ljubimci. Bog je pri meni potreboval cele tedne, da me je ponovno spravil v normalno stanje, saj sem bil po sedmih letih od svojega pristopa v krščanstvo že ugleden evangelijski britanski baptist. Vpil sem k Bogu, naj obiše našo cerkveno skupnost v Bombaju, kjer sem deloval kot misijonar. Vendar pa sem menil, da naj bo to v stilu uglednih, britanskih baptistov. Prepričan sem bil namreč, da je Bog Anglež. Bog je zares obiskal mojo cerkveno skupnost, ni pa se hotel obnašati v skladu z britanskim dostojanstvom. Vse je pretresel in prav nič se ni držal baptističnih pravil in predpisov. Ker je bilo vse tako pretreseno, sem se pričel tega Boga, ki sem ga bil klical, bati. Za to, da bi ga ljubil, sem bil enako nesposoben kot za polet na luno. S potrpežljivostjo in blagostjo je moral odstranjevati vezi, eno za drugo, da me je slednjič pripravil do tega, da sem lahko dvignil svoje roke k njemu. Zame je to pomenilo resnično velik uspeh, toda po kako hudem boju! Poslej sem zmožal pred Bogom tudi plesati, tako je Bog pač porušil mojo religiozno dostojnost. Zakaj? Zato, da bi postal ljubimec živega Boga. Amen! Haleluja!

In nato me je Bog pozdravil moje pohabljenosti. Jokal sem in se smejal. Ko sem bil krščen v Svetem Duhu, sem še vedno v manjšem obsegu poučeval na nekem bombajskem kolidžu. Ta dejavnost mi je omogočila ostati v Indiji, saj so misijonarje običajno izgnali iz dežele. Sredi nekega predavanja, ko sem pisal na tablo, je prišel Bog in me objel. Kar topil sem se od ugodja in rekel: »Gospod, ne zdaj! Ne morem se koncentrirati!« To, da me Bog tako ljubi, me je globoko prevzelo. »Sredi predavanja sem!« »To mi je vseeno, tako zelo te ljubim.« »Haleluja,« sem si mislil, »kako čudovit ljubimec je moj Bog!« Nikoli si nisem mislil, da je Bog takšen. Nikoli si ne bi mislil, da me lahko tako ljubi, da preprosto pride k meni in me objame tako, kot jaz kdaj objamem svojo ženo, ko ravno kuha. »Nikar me ne moti pri kuhanju!« »Toda jaz te ljubim!« ji odgovorim.

Prav tak je moj Bog. Ga kot takšnega poznaš tudi ti? Bi lahko prosil Božjega Duha, da odpravi tvojo pohabljenost? Lahko boš postal od ljubezni prekipevač ljubimec živega Boga in užival vse blagoslove te čudovite zaveze. Haleluja!

V 3. poglavju Pisma Filipljanom, vrstica 3., piše:

Obrezanci smo namreč mi, ki služimo Bogu v njegovem Duhu in se ponašamo v Kristusu Jezusu, pri tem pa ne zaupamo v meso.

Beseda 'služiti' pomeni tudi 'v Božjem Duhu vršiti bogoslužje' in da smo v Duhu od ljubezni prekipevajoči Božji ljubimci, ki se ponašajo v Kristusu Jezusu in ki nimajo zaupanja v meso.

Zaveza je pri Bogu zelo resna zadeva. Nikar ne sklepaj nobene zaveze, če se je nočeš držati. Preidimo k vrsticam 4–6 v 6. poglavju Pisma Hebrejcem:

Kajti nemogoče je take, ki so bili nekoč že razsvetljeni in so že okusili nebeški dar ter postali deležni Svetega Duha, take, ki so okusili dobro Božjo besedo in moči prihodnjega sveta, pa so (vseeno) padli, také prenoviti, da bi se spreobrnil, ker sami sebi znova križajo in sramotijo Božjega Sina.

Ko je množica stala pred Pilatom, jim je omogočil izbiro, z besedami: »Jezusa lahko sprejmete bodisi za kralja ali pa ga križate.« Vmesne izbire ni bilo, pa so rekli: »Nočemo, da nam on vlada.« Zato so ga morali križati. Če prav premislimo, se moramo vsi mi odločiti na enak način. In vsi mi smo bodisi Jezusovi častilci in ljubimci ter smo mu odgovorni kot Gospodu in kralju ali pa izberemo drugo skrajnost in ga križamo, ko rečemo: »Nočemo, da nam on vlada.«

Za besedo 'pasti' je v grščini uporabljena beseda *parapípto*, ki pomeni nekaj takega kot raztrgati pogodbo. V vsaki zakonski zvezi so trenutki napetosti – gotovo veste, o čem govorim. Vendar pa nikoli resno ne pomisliš: »Prelomil bom zavezo.« Pri medsebojnih odnosih lahko pride do trenutnega poloma, do skaljenih odnosov, toda nikoli resno ne rečeš: »Z vso resnostjo bom napravil vse potrebne korake, da dokončno izstopim iz tega.« V zgornjem odlomku torej ne gre za začasno skalitev odnosov zaradi naše neposlušnosti, marveč za tehtno dejanje, ko se nekdo odloči, da bo raztrgal pogodbo, raztrgal zavezo. Takšen je pomen uporabljene grške besede. To je kot bi rekel: »Bog, spremenil sem svoje mnenje, ne bom te več ljubil, da bom lahko ljubil svet. Svojo odločitev sem resno in tehtno premislil.«

Nekateri ljudje storijo ta korak, tako da se nekateri sprašujejo, ali so bili sploh na novo rojeni ali ne. Mislím, da je težko verjeti, da niso bili, saj so okusili Božje dobrote. Prejeli so Svetega Duha in v njihovih življenjih bilo je mnogo tega, kar za nevernika ne drži. Pomembno pa je, da se jaz in ti čemu takemu nikoli ne približava niti na sto kilometrov daleč! Pisano je namreč, da če nekdo raztrga pogodbo (samo Bog ve, kdaj je to zares storjeno iz srca), v njem ni več prostora za spreobrnjenje. Poznal sem nekaj zelo upornih ljudi, ki so govorili: »Bog me je zapustil, med menoj in Bogom je konec, zares konec.« Rekel sem jim: »Prav, tu imaš kos papirja, pa mi napiši naslednjo izjavo:

Med menoj in Bogom je konec, pogodbo bom raztrgal!«

Nato sem jim rekel: »Zdaj pa to še podpiši!« Odgovorili so: »Ne, tega pa že ne bom storil.«

Še nikoli nisem srečal koga, ki bi se bil pripravljen Bogu pisno odpovedati, čeprav ljudje v razburjenju marsikaj rečejo. Kljub temu pa nekateri ljudje to storijo, in o njih Biblija trdi, da zanje ni več spreobrnjenja, ker so sami sebi znova križali Božjega Sina. To je tako, kot da bi stali v množici pred Pilatom in vpili: »Nočem ga za kralja, križaj ga!« Če kdo stori to, zanj ni več vrnitve. Ponovno pogledjmo v Pismo Hebrejcem, tokrat v 10. poglavje. V prejšnjih vrsticah smo spoznali čudežni sijaj intimne povezave, ki nam jo je podaril Bog, saj moremo po njegovem mesu takoj vstopiti v Božje

najsvetejše – kakor da bi Bog odprl dostop do svojega najglobljega bistva in rekel: »Vstopi! Pridi s svojim obrezanim srcem in me spoznaj! Preprosto pridi v globine mojega bistva! Ničesar ti ne bom odrekel.«

Če nam je Bog to ponudil, mi pa si potem premislimo, si s tem nase priključimo Božjo jezo. Poglejmo zdaj v 10. poglavje Pisma Hebrejcem, vrstice 26–31:

Če namreč prostovoljno grešimo, potem ko smo dobili spoznanje resnice, ne ostane za grehe nobena žrtev več, ampak le strašno čakanje na sodbo in razjarjenost ognja, ki bo požrl nasprotnike. Če kdo Mojzesovo postavo zavrže, ga po pričevanju dveh ali treh prič brez usmiljenja doleti smrt. Kaj mislite, koliko hujšo kazen bo zaslužil šele tisti, ki potepta Božjega Sina (Ali spoznaš pomen slednjih besed? Gre za hojo po s krvjo prehojeni poti), tisti, ki ima za navadno tisto kri zaveze, s katero je bil posvečen, tisti, ki zasramuje Duha milosti? Saj vendar vemo, kdo je rekel: »Moje je maščevanje, jaz bom povrnil,« in spet: »Gospod bo sodil svoje ljudstvo.« Strašno je pasti v roke živega Boga.

Dalje piše v 35. in 36. vrstici:

Ne zavržite torej svoje zaupnosti, ki jo čaka veliko plačilo. Kajti stanovitnost vam je potrebna, pa boste izpolnili Božjo voljo in tako dosegli, kar je obljubljeno.

In v vrstici 39 beremo:

Mi pa nismo med tistimi, ki bi odstopali in se tako pogubili, temveč med tistimi, ki verujejo in tako rešijo dušo.

Bog jemlje zavezo zelo resno. Če razumemo to načelo in ga prenesemo na zakonsko zvezo, lahko uvidimo, kako nesprejemljiva je za Boga ločitev, saj sta mož in žena v medsebojni zavezi. O tem govori prerok Malahija v drugem poglavju. Tam piše, da je tisti, ki zapusti svojo ženo, ki mu pripada po zavezi, izdajalec. Iz zakonske zveze ne vodi nobena pot, obstaja le pot, ki vodi skozi njo. Nobena pot ne vodi iz zaveznega odnosa z Bogom, tudi tedaj ne, ko greš skozi težke in nerazumljive razmere. Rečemo: »Imam zavezo z Bogom, ven ne vodi nobena pot, obstaja le pot skozi njo.«

Enako načelo velja tudi za brate v veri, posebej za tiste, ki so povezani zaradi vodstvenega dela v cerkvi. Srce tega odnosa je Božja zaveza. Kdor hoče o tem izvedeti kaj več, lahko pogleda, kako je zaveza med Davidom in Jonatanom povezana s tem, da bratje složno prebivajo skupaj. V Psalmu 133 David pravi: »*Glejte, kako dobro in kako prijetno je, če bratje složno prebivajo skupaj!*« Pri besedi 'dobro' gre za moralni pojem, pri besedi 'prijetno' pa za čustveni. Ne družimo se, ker je to prijetno, marveč zato, ker nimamo druge izbire – zaradi moralne zahteve, ker je to moralno dobro, in bi bilo slabo, če bi se ločili. Ko nam uspe razumeti bistvo zaveze, pričnemo razumevati naravo odnosa, v katerega nas je privedel Bog. Razen zakonske zveze (poroke) ni nobene druge zaveze, iz katere v Bogu ne bi vodila kaka pot. Zavezanost v tem primeru ne velja doživljenjsko, marveč le toliko časa, kolikor ga zahteva Bog za določen namen. Če Bog pokliče ljudi v neko skupno delo, se ne morejo raziti, vse dokler jim tega ne dopusti Bog. Za poroko to ne velja – nikoli se ne moreš raziti. Obstaja le pot, ki vodi skozi njo, in če to sprejmemo, bomo našli pot, ki nas privede v resnični sijaj. Hvala Bogu, da nas tedaj, ko naša naravna ljubezen nekoliko pojenja, združuje zakonska zaveza, saj pridemo skozi ta viharji čas v nekaj mnogo lepšega.

Zdaj molimo in predajmo vse Bogu! Odprimmo svoja srca in recimo:

»O Bog, marsikaj si nam pokazal. S strahospoštovanjem se pretreseni in presenečeni čudimo naravi odnosa, ki ga želiš imeti z nami. Mislili smo, da je kri Jezusa Kristusa oprala naše grehe, odvzela naše krivde in nas rešila pred peklom. Nismo pa ve-

deli, da nas hočeš vpeljati v najglobljo notranjost svojega srca in da si želiš intimnega druženja z nami. Nismo spoznali, da naj bi bili tvoji zavezni ljubimci in da nam ti odpiraš pot v samo najsvetejše, ker je Jezus z darovanjem svojega telesa pretrgal zaveso in nam tako odprl sveto pot do srca, do središča samega Boga. O Bog, prosim, da zdaj postane zaveza naša last.

Hvala ti za neenako zavezo in hvala ti, da nam ni treba storiti nič drugega kot le to, da jo sprejmemo. Edino, kar zahtevaš od nas, je, da pridemo z obrezanim srcem. Celo to, o Gospod, je bilo za nas že storjeno po milosti krsta. Samo ljubimci živega Boga naj bi bili, osvobojeni mesa. O Bog, to je v mojem srcu, ti to veš. Prihajam k tebi, Gospod, s povsem obrezanim srcem ter ti kličem: Vse življenje hočem ostati zvest ljubimec svojega živega Boga. Gospod, za srce gre, in hvala ti, da gledaš na naša srca in ne na zunanost. Hvala ti, da me osvobajaš od postave in mi dopuščaš, da po Jagnjetovi krvi in po silni moči križa stopim v ljubezenski odnos s teboj, o Bog. Stori, da to postane resničnost vsakemu od nas, o Bog.

Oče, prosim za vsakogar, ki ga je religija pohabila in nima svobode, da bi te preprosto predano in čuteče ljubil. Gospod, pridi in ozdravi to pohabljenost. Osvobodi nas v naših čustvih in občutkih pomembnosti, da lahko ob spoznanju moči tvojega križa, s katero si nas očistil in usposobil, pridemo k tebi. Usposobljeni smo po krvi Jagnjeta in hvala ti za s krvjo prepojeno pot. Po njej hodimo z veliko hvaležnostjo, pa tudi s svetim strahom in spoštovanjem. Gospod, nikoli ne bomo raztrgali te pogodbe, nikoli se ne bomo umaknili. Tvoja zaveza smo, tvoji zavezni sinovi, tvoja zavezna nevesta, do konca življenja in na veke – kako smo ti hvaležni za to. Gospod, odpusti nam vse pretekke spolne zablode, saj nismo vedeli, kaj delamo! Zdaj si nam vse razkril in zgroženi smo, da smo to čistost in dragocenost tako lahkomiselnost zavrgli. Gospod, odpusti nam! Izperi posledice našega greha v svoji mogočni krvi! Iskreno se kesamo. Očisti nas zdaj s tvojo krvjo, da pridemo k tebi kot čiste device in te zmoremo ljubiti z nadvse zvestim srcem!«

Dopustite, da na tem področju Gospod deluje v vas, za kar koli gre! V svojih srcih priznajte Bogu grehe s tega področja in verujte, da kri vse to očiščuje in odstranjuje ter da vas ločuje od vsakega moškega ali od vsake ženske, ki ni bil ali bila vaš zakonski partner – ne glede na to, ali se je to zgodilo pred poroko ali po njej. Recite: »O Bog, priznavam ta greh, vidim kako hudoben je in ga obžalujem. Naj zdaj tvoja mogočna kri opere ta greh in njegove posledice. Naj postanem po tvoji krvi kot čista devica in pričem živeti ljubezenski odnos s teboj, o Bog! In potem želim v eni zakoniti zvezi, ki si mi jo pripravil, tudi telesno ljubiti svojega moža ali svojo ženo.«

To je odmev, to je senca duhovne realnosti. Če še niste poročeni, lahko rečete: »O Bog, spoznal sem, kako naj ohranim svojo deviškost za to eno razmerje. Ne dopusti, da me tega velikega in dragocenega daru oropata bodisi hudič ali svet! Hvala ti za čudež zaveze in hvala ti za moč križa, ki to zavezo potrjuje v Jezusovem imenu.«

Vse to je bilo povedano, da moč križa pride v vas in da ta čudovita zaveza postane delujoča, živa resnica v vašem življenju. Hvala ti Gospod!